Rok VII. Nowogródek — Marzec 1927 r. № 3.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA NOWOGRÓDZKIEGO

o o o Redakcja i Administracja: Nowogródek, Urząd Wojewódzki. o o o

Prenumerata roczna Dzien. Urzędow. za 1 egz. 10 złotych, pojedyńczy Nr. 1 zł., ogłoszenia o powstałych stowarzyszeniach—5 zł. ogłoszenia o zagubionych dokumentach zasadniczo od ogłoszenia — 2 zł. i od każdego zagubionego dokumentu — 25 gr.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

TREŚĆ DZIAŁU NIEURZĘDOWEGO:

Nowogródzki
Urząd Wojewódzki

Nr. 2.

Do

Wszystkich P. P. Starostów
Wojew. Nowogródzkiego.

Na terenie Województwa Nowogródzkiego sprawom wodnym udzielało się dotychczas mało uwagi, chociaż sprawy te mają ważne znaczenie jak w życiu gospodarczem kraju, tak i w stosunkach prawnych jednych osób względem drugich. Przepisy normujące te stosunki zawiera Ustawa Wodna z dn. 19 września 1922 r. (D. U. R. P. Nr. 102, poz. 936).

Polecając P. P. Starostom ścisłe przestrzeganie przepisów prawnych podanych w tej Ustawie, przypominam również rozporządzenie Min. Rob. Publ. z dn. 7 maja 1924 r. w przedmiocie urządzenia i prowadzenia ksiąg wodnych, wraz ze zbiorami map wodnych i dokumentów (D. U. R. P. Nr. 44 poz. 468) rozporządzenie M. R. P. w sprawie zakładania, utrzymywania, użytkowania i spuszczania stawów, które nie są w połączeniu z zakładami o sile wodnej (D. U. R. P. Nr. 23, poz. 160-1925), obwieszczenie Min. Rob. Publ. w przedmiocie wykazu wód publicznych, na których Państwo i korporacje prawa publicznego mają pierwszeństwo (Mon. Pol. Nr. 266-1923 r.).

Użytkowanie wód płynących w myśl Ustawy Wodnej jest powszechne. Ograniczenie lub zakazywanie tego użytkowania, jeśli ono nie jest oparte na specjalnem prawie, albo na przepisach o użytkowaniu powszechnem, należy do władzy wodnej. Również władza ta, w myśl art. 24 Ustawy Wodnej winna wydawać pozwolenia na wznoszenie nowych lub istotną zmianę istniejących budowli w wodach płynących. Art. 45 tej Ustawy określa szczegóły, które wymagają pozwolenia władzy wodnej. Co się tyczy urządzeń wodnych powstałych do wejścia w życie Ustawy Wodnej, to art. art. 252 — 256 szczegółowo wyjaśniają prawa tych urządzeń do wody płynącej. Chociaż Ustawa Wodna w odpowiednich artykułach podaje uprawnienia i zakres działania władzy wodnej, lecz celem wyjaśnienia i ujednostajnienia manipulacji przy wykonywaniu tej działalności podaję P. P. Starostom do stosowania wskazówki, które są zestawieniem i wyjaśnieniem najważniejszych zasad prawa normującego sprawy wodne.

I. Władze i kompetencja ich.

1. Regulowanie stosunków wodnych w myśl art. 184 Ustawy Wodnej należy do władz administracyjnych, a mianowicie:
   a) do Ministerstwa Robót Publ. jako władzy III instancji,
   b) do Urzędu Wojewódzkiego, jako władzy II-ej instancji.
   c) do Starostwa, jako władzy I-ej instancji.

2. Art. 185 Ustawy określa jakie sprawy zastrzeżone zostały kompetencji Min. Rob. Publ.; art. 186 określa zakres kompetencji Urzędu Wojewódzkiego; według zaś art. 187 wszystkie sprawy wodne, które nie zostały zastrzeżone Ministerstwu Rob. Publ. lub Urzędowi Wojewódzkiemu, podlegają załatwieniu przez Starostwo a mianowicie:
   a) nadzór nad utrzymaniem i regulacją wód i ich brzegów, oraz ochroną od powodzi.
   b) wydawanie policyjnych ograniczeń dla obszarów przepływu wielkich wód celem ochrony od powodzi (art. 113 i 114 Ustawy Wodnej),
   c) przeprowadzenie postępowania przy zakładaniu spółek wodnych (art. 209 i następne)-
   d) zatwierdzenie statutów spółek wodnych utworzonych na podstawie jednogłośnej uchwały zainteresowanych (art. 134 ust. 2 p. 1),
   e) wydawanie zezwoleń na zakładanie, utrzymywanie, użytkowanie i spuszczanie stawów niepołączonych z zakładami o sile wodnej (rozporządzenie M. R. P. z dnia 14.II.1925 r. D. U. R. P. Nr. 23, poz. 160),
   f) prowadzenie ksiąg wodnych (art. 229 Ustawy Wodnej oraz rozporządzenie M. R. P. z dn. 7.V.1924— D. U. R. P. Nr. 44 poz. 468),
   g) nadzór nad wykonaniem budowli wszystkich zakładów wodnych, na które zostały udzielone pozwolenia jak przez Urząd Wojewódzki, tak i Starostwo (art. 226 ust. Wodn.) w razie, gdyby co do istotnych części urządzeń przedsiębiorstwa odstąpiono od pozwolenia, władza wodna (Starostwo) winna zabronić puszczenia w ruch przedsiębiorstwa i zobowiązać przedsiębiorcę do uzyskania pozwolenia dodatkowego, o ile nie zajdzie potrzeba zastosowania dalej idących środków przymusowych,
   h) bezpośredni nadzór nad wszystkimi zakładami wodnymi (art. 227 Ust. Wodnej),
   i) przeprowadzenie dochodzeń poruczonych przez Urząd Wojewódzki (art. 186 Ustawy Wodnej ust. 2),
   j) załatwianie spraw poruczonych przez Urząd Wojewódzki (art. 190 Ust. Wodnej ust. 1)

II. Podania o pozwolenie w sprawach wodnych.

3. Podanie o pozwolenie w sprawach wodnych winne być składane do Starostwa.

4. Do podania winien być dołączony szczegółowy projekt techniczny oraz podpisana przez starającego się deklaracja, wzór której dołącza się.

Oprócz tego dla zakładów przemysłowych winna być dołączona deklaracja przemysłowa.

5. Po otrzymaniu podania Starostwo winno stwierdzić przynależność państwową petenta (art. 58 Ust. Wodn.), czy petent nie jest sądownie pozbawiony praw ogólnych i podpis petenta.

6. Jeśli sprawa nie należy do kompetencji władzy administracyjnej I-ej instancji, Starostwo po stwierdzeniu wymogów p. 5-go przesyła ją razem z aktami do Urzędu Wojewódzkiego.

III. Postępowanie administracyjne przy udzieleniu zezwolenia.

a) Badanie podania.

7. Podania o pozwolenie wodno-prawne należy ściśle traktować w/g ust. 1 art. 191 Ustawy Wodnej.

8. Po otrzymaniu podania władza właściwa winna przadewszystkiem sprawdzić, czy zachodzą

przewidziane w art. 192 i 193 Ustawy Wodnej warunki do udzielenia pozwolenia, oraz czy zamierzone użytkowanie odpowiada przepisom ustawy.

9. Jeśli przedsiębiorstwo jest widocznie niedopuszczalne (art. 48 ustawy) lub jeśli przedsiębiorca żąda przyznanie mu prawa wywłaszczenia lub ustanowienia służebności (art. 124 i 125 ustawy), która mu według prawa nie przysługuje należy podanie odrzucić.

10. Podanie o użytkowanie siły popędowej wody należy rozpatrywać zgodnie z art. 194 ustawy. Wykaz wód, do których Państwo i korporacje prawa publicznego mają pierwszeństwo, ogłoszony został w Monitorze Pol. Nr. 266 1923 r.

11. Jeśli nie zachodzą okoliczności, któreby uzasadniały odrzucenie podania, lub jeśli przedsiębiorstwo na skutek wezwania go do przedłożenia dodatkowych wyjaśnień i uzupełnień, oraz do zmiany projektu dostarczy takowe, należy przeprowadzić wodnoprawne dochodzenie (art. 195 Ustawy).

12. W tym celu władza winna zarządzić w myśl art. 195, 196 i 197 Ustawy ogłoszenie rozprawy komisyjnej, przyczem, jeśli rozprawa ma być przeprowadzona przez Starostwo w zastępstwie Urzędu Wojewódzkiego, należy w ogłoszeniu to zaznaczyć.

13. Ogłoszenie ma zawierać (art. 196):

a) imię i nazwisko starającego się o zezwolenie;
b) krótki opis przedstębiorstwa;
c) termin i miejsce rozprawy komisyjnej przyczem termin należy wyznaczyc w taki sposób, aby między wywieszeniem ogłoszenia w siedzibie władzy, udzielającej pozwolenia, lub dniem następującym po wyjściu Dziennika Urzędowego, zawierającego ogłoszenie, a rozpoczęciem rozprawy komisyjnej było 4 — 6 tygodni (art. 196 ust 1); w miarę możności nie należy rozpraw wyznaczać w międzyczasie od 1 grudnia do 1 marca, kiedy utrudnione jest obejrzenie przez Komisję miejsca robót;
d) zaznaczenie—gdzie są wyłożone do publicznego wglądu projekt techniczny i wyjaśnienie starającego się o zezwolenie (art. 196 ust. 1);
e) pouczenie—do jakiej władzy należy wnosić podania lub protokólarne oświadczenia przeciw udzieleniu pozwolenia, jak również żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymywania urządzeń i wypłaty odszkodowania (art. 196 ust. 1);
f) ostrzeżenie, że ci, którzy we wskazanym termine lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą żadnych zarzutów przeciw udzieleniu pozwoleniu, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń, zapobiegawczych szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić (art. 196 ustęp 2).

14. Ogłoszenie to winno być podane do publicznej wiadomości przez wywieszenie na tablicy urzędowych ogłoszeń w Urzędzie Wojewódzkim, Starostwie, we wszystkich gminach, na które przedsiębiorstwo się rozciąga lub na które może oddziaływać, oraz winno być umieszczone w Dzienniku Urzędowym Województwa (art. 195 ust. 2).

15. Do rozprawy komisyjnej władza winna wezwać przez udzielenie odpisu ogłoszenia przedsiębiorcę i wszystkie wiadome jej osoby zainteresowane. Wezwanie winno być im doręczone przynajmniej na 8 dni przed rozprawą (art. 195 ust. 3).

16 O każdem dochodzeniu, w myśl art. 197 ustawy, należy zawiadamiać również miejscowe władze samorządowe w celu umożliwienia im obrony zastępowanych przez nie interesów, oraz należy zawiadomić o tem główne korporacje rolnicze i handlowo-przemysłowe, którym przysługuje przy rozprawie głos doradczy.

b) Rozprawa.

17. Rozprawa przeprowadza się przez Komisję w skład której wchodzą:

a) przedstawiciel Wydziału Administracyjnego Urzędu Wojewódzkiego lub Starostwa,
b) przedstawiciel Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego, o ile przedsiębiorstwo połączone jest z zakładami przemysłowymi (art. 200 Ustawy),
c) znawca techniczny.

W sprawach, które załatwia Urząd Wojewódzki, znawcę technicznego wyznacza Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych; w sprawach zas załatwianych bezpośrednio przez Starostwo lub przez Starostwo z upoważnienia Urzędu Wojewódzkiego, o ile w tym ostatnim wypadku Okr. Dyrekcja Rob. Pub. nie wyznaczy znawcę technicznego, takowego wyznacza Starosta lub zwraca się o delegowanie znawcy do miejscowego Zarządu Wodnego.

Przewodniczącym Komisji winien być starszy z urzędu.

Celem oznajmienia się znawcy technicznego ze sprawą, należy udzielić mu do przejrzenia akta i projekt przynajmniem na tydzień przed terminem rozprawy.

Jeżeli urzeczywistnienie danego przedsiębiorstwa wymaga zgody władz wojskowych lub innych, to należy zasięgnąć opinji tych władz w międzyczasie od dnia rozpisania ogłoszenia o rozprawie, a dniem samej rozprawy.

18. Nieobecność przy rozprawie przedsiębiorcy, właścicieli posesji lub któregokolwiek z członków Komisji nie stanowi przeszkody dla przeprowadzenia na miejscu oględzin, przyczem jednak winien być spisany odnośny protokół oględzin i zaznaczona nieobecność którejkolwiek ze stron.

19. Komisja przeprowadzająca rozprawę, a zwłaszcza — znawca techniczny, mają z urzędu zwrócić uwagę na wszystkie okoliczności oddziałujące na interesy publiczne i przestrzegać, aby zamierzone przedsiębiorstwo lub związane z niem roboty, nie przyczyniały szkody osobom trzecim.

20. Przy rozprawie Komisja winna szczegółowo objaśnić zainteresowanym cel przedsiębiorstwa i przewidziane projektem urządzenia.

21. Przy rozprawie Komisja winna starać się o dobrowolne uchylenie podniesionych zarzutów i o przyjście do skutku porozumienia między interesowanemi, w szczególności — co do uiścić się mającego odszkodowania (art. 198 Ust. 1)

22. Jeśli porozumienie stron nie nastąpi, Komisja winna zbadać podniesione zarzuty i może w razie

potrzeby zawezwać innych znawców zawodowych (art. 198 ust. 2). Jeśli okaże się potrzeba dalszych dochodzeń co do podniesionych zarzutów, to należy je przeprowadzić bezzwłocznie.

23. Wszystkie rozprawy należy przeprowadzić w myśl ust. 7 art. 198 ustnie z dopuszczeniem doradców i zastępców prawnych i fachowych. Można jednak interesowanym stronom wyznaczyć stosowny termin do złożenia na piśmie żądań, które nie dadzą się zamieścić w protokóle, oraz na załączenie potrzebnych wyjaśnień i dowodów. Dochodzenie komisyjne nie może być zamknięte przed upływem tego terminu, oraz przed podaniem interesowanym do wiadomości złożonych żądań i dowodów oraz opinji znawców i daniem interesowanym możności wypowiedzenia się o nich, przedłużając w razie potrzeby w tym celu termin rozprawy (ust. 8 art. 198).

24. Z całej rozprawy należy spisać protokół, w którym winno być zaznaczono:

a) datę i miejsce spisania protokółu;
b) wymienienie rozporządzenia, na mocy którego zebrała się Komisja;
c) skład Komisji oraz podanie nazwisk innych rzeczoznawców i stron zainteresowanych;
d) określenie przedmiotu rozprawy;
e) stwierdzenie, że o rozprawie było podane do publicznej wiadomości odpowiednie ogłoszenie i zostały w przepisowym terminie powiadomione strony zainteresowane;
f) zaznaczenie, że Komisja zebrała się w miejscu i czasie wyznaczonym w ogłoszeniu, obejrzała miejsce, gdzie mają powstać urządzenia, objaśniła szczegółowo projekt stronom zainteresowanym;
g) orzeczenie znawcy technicznego, że plany i rysunki techniczne są zgodne z rzeczywistym stanem; jeśliby nie zgadzały się, należy odnotować w protokóle odpowiednie sprostowanie;
h) stwierdzenie, czy przed terminem rozprawy wniesione były jakie zarzuty;
i) wnoszone podczas rozprawy zarzuty, żądania i inne oświadczenia interesowanych oraz wyniki osiągniętego porozumienia; jeśli zaś porozumienie nie doszło do skutku, wyniki ustnego wyłuszczenia sprawy wraz z oświadczeniami sprzeciwiających się stron i ich uzasadnieniem; wreszcie — wszelkie uwagi, poczynione przez wnoszących podania przeciw tym oświadczeniom (ust. 9 art. 198);
k) wyszczególnienie gruntów i zakładów wodnych, które mają być odstąpione lub obciążone służebnościami, z wymienieniem ich właścicieli i osób uprawnionych do używania danej wody;
l) opinję znawcy technicznego oraz innych znawców zawodowych, co do złożonych jak ustnie, tak i pisemnie zarzutów;
m) wskazówki znawcy technicznego co do urządzenia znaków wodnych, koty najwyższego dopuszczalnego spiętrzenia wody (pożądanem byłoby podanie koty stałych reperów, z któremi ma być związany znak wodny);
n) wnioski Komisji oparte na wyniku rozprawy.

25. Spisany protokół rozprawy winien być podpisany przez członków Komisji oraz przez osoby zainteresowane lub ich pełnomocników. Jeśli byli powołani inni rzeczoznawcy to i oni winni podpisać protokół. Jeśli strony zainteresowane odmówią podpisu lub oddalą się przed ukończeniem spisywania protokółu, należy w protokule to zaznaczyć (ust. 9 i 10 art. 198).

26. Po ukończeniu rozprawy Komisja składa w ciągu 8 dni protokół ze wszystkimi aktami do Urzędu, który wydał polecenie przeprowadzenia rozprawy.

c) Orzeczenie.

27. Władza wodna, która ogłosiła rozprawę i przeprowadzała dochodzenie (p. 2 niniejszego rozporządzenia bez ustępu „i"), przekazuję całą sprawę Kolegjum dla spraw wodnych (art. 189 Ustawy Wodnej i Dz. Urzęd. Wojewody Nowogr. Nr. 5-1924 r.) i po wysłuchaniu opinji tego Kolegjum wydaje orzeczenie wodno-prawne.

28. Władza Wodna przy udzieleniu lub odmówieniu w wydaniu pozwolenia winna kierować się zasadami podanemi w art. 46, 47, 48, 49 i 50 Ustawy Wodnej.

29. Orzeczenie winno być spisane zgodnie z art. 201, 202, 203 i 204 Ustawy Wodnej.

30. W orzeczeniu należy zastrzec zbadanie urządzeń przedsiębiorstwa po ukończeniu ich budowli w celu stwierdzenia czy budowa wykonana zgodnie z pozwoleniem.

31. Orzeczenie winno być doręczone starającemu się za pokwitowaniem z zaznaczeniem daty doręczenia; odpisy orzeczenia winny być również przesłane do Starostwa, które ma nadzór w myśl art. 226 ust. Wodnej i art. 2 ust. „h" niniejszego rozporządzenia nad wykonywaniem budowli, oraz wszystkim urzędom i osobom, które podniosły sprzeciwy i roszczenia (art. 205 ust. wodn.).

32. W orzeczeniach i zarządzeniach należy wyraźnie wymienić czy podlegają one jeszcze dalszemu zaskarżeniu oraz wskazać termin do wniesienia odwołania i władzę, do której je wnieść należy, przyczem zgodnie z ustawą z dn. 1 sierpnia 1923 r. (D. U. R. P. Nr. 91 poz. 712) przeciw orzeczeniu władzy wodnej przysługuje prawo odwołania w terminie 14 dni do władzy wyższej instancji. Odwołanie winno być składane przez tą władzę, która wydała orzeczenie. Jeśli zaś orzeczenie dotyczy odszkodowania, zainteresowani mogą w ciągu 3-ch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia udać się na drogę sądową (art. 207 ust. 2 art. 203 ust. wod.).

IV. Prowadzenie ksiąg wodnych.

33. Wydane orzeczenia muszą być wpisane do księgi wodnej głównej (art. 229 Ust. Wodn. i rozporządzenie M. R. P. z dnia 7. V. 1924 r. D. U. R. P. Nr. 44, poz. 468) oraz, o ile uprawnienie dotyczy spółek wodnych, to dane szczegółowe o tych spółkach również zapisują się do księgi wodnej dodatkowej.

34. Treść wpisu do księgi wodnej układa:

a) Starostwo, jeśli ono wydało orzeczenie; zgodność planów i projektów przeznaczonych do zbioru map wodnych z planami i projektami zatwierdzonemi — stwierdza Państwowy Zarząd Drogowy;

b) Okręgowa Dyrekcja Rob. Publ., jeśli wydał orzeczenie Urząd Wojewódzki; taż Dyrekcja stwierdza również zgodność planów i projektów.

35. Plany i projekty muszą być złożone do teki zbioru map; odpisy zaś orzeczenia, protokółów i innnych dokumentów — do zbioru dokumentów.

V. Tworzenie spółek wodnych.

36. Postępowanie przy powstawaniu spółek wodnych przeprowadza Starostwo (art. 209 ust. wod.).

37. Postępowanie w celu otworzenia spółki wodnej może Starosta wdrożyć z urzędu lub na wniosek interesowanych.

38. Starostwo przeprowadza postępowanie zgodnie z art. 210—225 ust. Wodnej.

VI. Zakłady powstałe przed wejściem w życie Ustawy Wodnej.

39. Art. 252 Ustawy Wodnej wyjaśnia prawa przysługujące zakładom powstałym przed wejściem w życie tej Ustawy.

40. W myśl ust. 1 art. 253 Ustawy prawa użytkowania wód płynących w jeden ze sposobów, wymienionych w art. 45, a które według art. 252 zostają utrzymane w mocy, wygasają z dniem 27-go listopada bież. 1927 roku, jeśli przed tym terminem nie zostanie wniesione do Starostwa ponanie o wpisaniu ich do księgi wodnej.

41. W tym celu Starostwo winno w myśl ust. 2 art. 253 podać do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w sposób zwyczajnie używany termin wygaśnięcia poprzednich praw oraz zwrócić uwagę na to ogłoszenie wszystkich właścicieli, dzierżawców i użytkowników zakładów wodnych, prawa których wygasłyby bez wniesienia podania. Wzór ogłoszenia oraz powiadomienia zainteresowanych osób — załącza się.

42. Razem z podaniem starający się winien złożyć podpisaną deklarację (punkt 4 niniejszego rozporządzenia).

43. W wyznaczonym przez Starostwo terminie starający się winien przedłożyć plany urządzeń, jak to:
a) plan orjentacyjny w podziałce 1:100000,
b) plan sytuacyjny miejscowości w podziałce 1.1000 ze wskazaniem warstwic,
c) plan urządzeń wodnych w podziałce 1:100 z przekrojami należycie uwidoczniającemi urządzenia.

44. Zakłady prawa, których do dalszych uprawnień będą przez Starostwo uznane bez zastrzeżeń, winny być wpisane do ksiąg wodnych; jeśli zaś istnienie i rozmiar prawa nie będą wykazane w sposób, wykluczający wszelką wątpliwość, należy zbadać sprawę i rozstrzygnąć jak było zaznaczono w punk. 7—32 niniejszego rozporządzenia (art. 254 ustawy).

VII. Postanowienia karne.

45. Ważniejsze przekroczenia Ustawy Wodnej podlegające ściganiu i karaniu w drodze administracyjnej:

a) samowolne urządzenie przez właścicieli brzegów szkodliwych w następstwach budowli i plantacji (art. 15 ustawy wodnej);

b) samowolne zmienianie przez właścicieli gruntów kierunku odpływu zbierającej się na jego gruncie wody opadowej lub odpływu ze źródeł ze szkodą gruntów niżej położonych, oraz wstrzymywanie przez właściciela gruntu niżej położonego naturalnego odpływu ze szkodą gruntu wyżej położonego (ust. 1 i 2 art. 17);

c) samowolne spuszczanie wody lub obniżanie zwierciadła wody przez właściciela jeziora, co spowodowałoby zmianę stanu wód gruntowych ze szkodą innych, chyba że to jest potrzebne dla zwykłego odwodnienia (ust. 1 art. 18);

d) samowolne piętrzenie wody gruntowej doliny za pomocą podziemnych urządzeń (p. 1 ust. 2 art. 19);

e) przekroczenie przepisów zawartych w ust. 1 art. 21 co do powszechnego użytkowania wód publicznych oraz samowolne wydobywanie z łożyska wód publicznych roślin, pni drzewnych, mułu, ziemi, piasku, żwiru, kamieni i lodu (ust. 4 art. 21);

f) samowolne wrzucanie do wody rzeczy, które mogą wywołać wstrzymanie odpływu, wpuszczanie do wody takich cieczy i wrzucanie takich przedmiotów i materji, które, chociażby nie wstrzymywały odpływu wody, jednak mogłyby spowodować jej szkodliwe zanieczyszczenie, co winna ustalić władza wodna, oraz samowolne używanie istniejących do piętrzenia, doprowadzenia i odprowadzenia wody urządzeń, które ze szkodą dla innych spowodowałyby marnowanie lub bezużyteczne piętrzenie wody (ust. 1, 2 i 4 art. 22);

g) niestosowanie się do wydanych przez władzę wodną przepisów ograniczających lub zakazujących używania wody płynącej, gdy używanie to nie jest oparte na specjalnem prawie albo na przepisach o użytkowaniu powszechnem (art. 23);

h) samowolne wznoszenie nowych lub istotna zmiana istniejących budowli w wodach płynących (ust. 1 art. 24);

i) niezastosowanie się do rozporządzeń władzy wodnej co do zakazu odprowadzania do wód wody lub innej cieczy ponad miarę powszechnego użytkowania (ust. 1 art. 25 i ust. 2 art. 247);

k) niedopuszczanie przez właścicieli gruntów, przylegających do wód żeglownych i spławnych, do korzystania przez Państwo na ich gruntach ze ścieżki lub drogi holowniczej w celu holowania statków i tratew ust. 1 art. 28);

l) sprzeciwianie się właścicieli gruntów przyległych do wód żeglownych i spławnych w wydaniu zezwolenia na lądowanie i przymocowywanie do ich brzegów w nagłych wypadkach statków i tratew, oraz na czasowe umieszczenie na brzegu ładunków, tudzież statków i tratew, o ile należące do tych właścicieli brzegi nie zostały na ich żądanie od tego zwolnione przez władzę wodną (ust. 1 art. 29);

m) sprzeciwianie się właścicieli wód prywatnych do spławu tratew i drzewa luźnego na ich wodach, jeśli spław ten odbywał się przed wejściem w życie Ust. Wod. (ust. 1 art. 31);
n) utrudnianie powszechnego użytkowania wody płynącej lub ograniczenie go przez właścicieli tych wód lub przez osoby, którym przysługuje przy wejściu w życie Ustawy Wodnej prawo użytkowania ich (ust. 1 artykuł 33);
o) zanieczyszczanie wody prywatnej przez właściciela przez wrzucanie do niej ciał stałych, przedmiotów mulistych i t. p. czyniących wodę niezdatną do użytku oraz zmienianie przez właściciela odpływu ze szkodą innych i wszelkie zmiany stanu i poziomu wody ze szkodą innych (ust. 1 artykuł 37);
p) niestosowanie się właścicieli gruntów nadbrzeżnych do wymagań art. 38 o obowiązkach tych właścicieli odprowadzania niezużytej wody w granicach ich gruntów oraz piętrzenia wody, które sięgałoby poza granicę ich gruntów lub uniemożliwiałoby osuszenie cudzych gruntów dla potrzeb rolnictwa;
r) samowolne odprowadzanie wody podziemnej dla jej użycia lub zużycia poza granicę posiadłości gruntowej (art. 43);
s) samowolne korzystanie z wody, na które według art. 45 wymagane jest zezwolenie władzy wodnej;
t) nieutrzymywanie w należytym stanie urządzeń wodnych i zakładu przez uprawnionych do piętrzenia wody oraz prowadzących zakład ten (art. 67) oraz niezastosowanie się do zarządzeń władzy wodnej co do przebudowy zakładu dla uchylenia niebezpieczeństwa lub szkody dla osób trzecich (art. 68 i 69);
u) nieprzestrzeganie przez spiętrzającego wodę zarządzeń władzy wodnej co do otwierania i zamykania ruchomych części urządzeń spiętrzających wodę celem ułatwienia przepływu tej wody (art. 73);
w) nieprzestrzeganie wymogów wyłuszczonych w art. 75—123, co do utrzymania i regulacji wód i ich brzegów tudzież o ochronie od powodzi;
q) wszelkie uszkodzenia, nadwyrężenia i zniesienia zakładów i budowli wodnych prawnie istniejących o ile nie podpadają pod powszechną ustawę karną (ust. 1 art. 247);
z) niestosowanie się użytkujących wodę do warunków zastrzeżonych w pozwoleniach władzy wodnej oraz przekroczenie Ustawy Wodnej i przepisów i rozporządzeń wydanych na podstawie tej Ustawy przez Władze Wodne (ust. 2 art. 247).

46. W orzeczeniach karnych należy stosować się do punk. 3, 4 i 5 art. 247.

47. W myśl art. 241—246 Ustawy Wodnej do kompetencji Sądu Pokoju należy karać za:

a) samowolne wprowadzenie do wody materjałów płynnych lub stałych, które zanieczyszczają wodę i czynią ją szkodliwą dla ludzi i zwierząt (ust. 2 art. 18 p. 2, ust. 2 art. 19, ust. 1 art. 25, p. 1 ust. 1 art. 37, ust. 1 art. 242);
b) samowolne urządzenie przez właścicieli brzegów rzek żeglownych i spławnych takich budowli lub plantacji, któreby mogły zmienić bieg wody albo szkodzić żegludze, zakładom lub innym cudzym prawom (artykuł 75);
c) zaniedbanie ustawienia lub utrzymania znaków wodnych przy zakładach spiętrzających wodę (art. 65 i 66);
d) samowolne unieruchomienie zakładu spiętrzającego wodę (ust. 1 art. 70);
e) spiętrzenie przez istniejące zakłady zwierciadła wody ponad dozwoloną wysokość (artykuł 72);
f) nagłe spuszczanie przez istniejące zakłady nagromadzonej wody bez upoważnienia władzy wodnej (art. 71);
g) samowolne wykonanie lub usuwanie budowli w obszarze zalewowym (ust. 1 art. 114);

(—) Z. Beczkowicz
Wojewoda.

Dnia 8 lutego 1927 r.

WOJEWÓDZTWO NOWOGRÓDZKIE

Załącznik do podania w sprawie wydania pozwolenia na budowę lub odbudowę Zakładu Wodnego, oraz o wpisaniu uprawnień Wodnych do księgi Wodnej.

DEKLARACJA.

1	a	Powiat	
	b	Gmina	
	c	Osada (folwark, wieś)	
	d	Źródło (nazwa rzeki, jeziora i t. p.)	
	e	Nazwa Zakładu względnie spółki wodnej	

2	a	Adres pocztowy i telegraficzny właściciela (petenta) wzgl. miejsce siedziby Zarządu		
	b	Nazwa stacji kolejowej i jej odległość w klm.		
	c	Nazwa dróg przechodzących przez dane miejscowości		
3	a	Silniki wodne:	Rodzaj	
			Ilość ich	
			Moc każdego w kon. mechan.	
	b	Spadek użyteczny w metrach:	Przy najniższym stanie wody	
			Przynajwyższym stanie wody	
	c	Rozchód wody w metrach sześciennych na sekundę.	Przy najniższym stanie wody	
			Przy najwyższym stanie wody	
	d	Opis fabrykacji. Wyszczególnienie maszyn wytwórczych.		
4	a	Wyszczególnienie wszystkich uprawnionych do wody i innych interesowanych osób, na których prawa przedsiębiorstwo oddziaływa lub będzie oddziaływać	Nazwisko i imię	Adres
	b	Wyszczególnienie załączonych dokumentów i planów.		
	c	Spis członków Zarządu przy Spółce Wodnej.		
5	a	Przynależność państwowa petenta, zdolność prawna, ogólna i handlowa t. j., że nie jest sądownie pozbawiony praw.		
	b	Podpis osób uprawnionych.		
6	a	Uwagi.		

Wyszczególnione pod puktem 5 dane stwierdzam

STAROSTA

Celem uzyskania pozwolenia na budowę Zakładu Wodnego (art. 45 Ust. Wodnej Dz. Ust. Nr. 192 z r. 1922) winno być złożone do Starosty podanie z następującemi dokumentami:

Uwaga: Po stwierdzeniu przez Starostę punk. 5 podanie może być złożone bezpośrednio do Urzędu Wojewódzkiego o ile do kompetencji takowego sprawa należy:

1. Niniejsza deklaracja z wypełnionemi rubrykami, oraz deklaracja Wydziału Przemysłowego Urzędu Wojewódzkiego, o ile zakład ma być przemysłowy.

2. Plan orjentacyjny w skali 1:100000 lub 1:300000.

3. Plany szczegółowe:
a) plan sytuacyjny w skali 1:1000 (przy spółkach wodnych, obejmujących duże tereny skali drobniejszej). Plan sytuacyjny ma być wykonany z warstwicami, z pokazaniem zasadniczych reperów, znaków wodnych oraz ich kot (znamię);
b) plany budowlane w skali 1:100 Zakładu Wodnego ze szczegółami tam, szluz i t. p. z pokazaniem ich przekroju podłużnego, przekroju poprzecznego z odpowiednimi rzutami poziomemi;
c) przekrój podłużny rzeki i przekroje poprzeczne w miarę potrzeby. Przekrój podłużny winien obejmować odcinek rzeki, na którą długość rozciąga się spiętrzenie.

4. Oświadczenie osób, na których prawa Zakład może oddziaływać.

Uwaga: Takie oświadczenia mogą być złożone przy komisyjnem dochodzeniu.

Dla zakładów istniejących przy wejściu w życie Ustawy Wodnej (na 1.I. 1923) o ile ma być wydane zezwolenie na gruntowną przebudowę zakładu (art. 24 Ust. Wod.) przedłożenie planów może być ograniczone tylko do tych części urządzeń, które mają bezpośredni wpływ na interesy publiczne lub prawa osób trzecich.

5. O ile prawa istniejącego Zakładu Wodnego nie są wpisane do księgi wodnej, mają być oprócz wskazanych dokumentów złożone dokumenty z odpisami stwierdzającemi specjalny tytuł, na których są oparte prawa ogłoszone, lub stwierdzającemi, że istnieją prawne urządzenia do ich wykonywania:
a) dokumentów stwierdzających, że urządzenia zostały wzniesione przed 1 stycznia 1923 r. lub przed tym terminem przystąpiono legalnie do ich wykonywania;
b) lub, że zakład istniał w dn. 1. I. 1923 r. dłużej niż 10 lat.
c) oświadczenie osób, na których prawa oddziaływa;
d) urzędowych wyciągów z ksiąg hipotecznych gruntowych;

6. Złożone plany mają być wykonane w rozmiarach metrycznych na papierze trwałym podklejonym płótnem lub na kalce płóciennej. Plany mają być złożone w formacie papieru kancelaryjnego między dwie tektury o takichże wymiarach. Plany mają być złożone w 3-ch egzemplarzach. Plany budowlane (szczegóły budynku), mają być wykonane oddzielnie od planów hydrotechnicznych i sytuacyjnych.

O ile plany budowlane, hydrotechniczne i sytuacyjne są na jednym arkuszu, to ma być złożono 4 egz. takowych.

Uwaga. Przy złożeniu podania celem zapisania praw wodnych do księgi wodnej przedstawione plany winny być zgodne z planami zatwierdzonemi przez władze.

7. Odpisy przedstawionych dokumentów mają być wykonane na trwałym papierze w formacie papieru kancelaryjnego z pozostawieniem po obu brzegach stronicy marginesów w 3 cm. szerokości.

OGŁOSZENIE.

Na zasadzie Ustawy Wodnej z dnia 19 września 1922 r. (D. U. R. P. Nr. 102 poz. 936) podaję co następuje:

W myśl art. 253 wymiemionej Ustawy prawa użytkowania wody płynącej przez zakłady powstałe do wejścia w życie tej Ustawy, na które według art. 45 tejże Ustawy wymagane są zezwolenia władz wodnych, wygasają z dniem 27 listopada b. 1927 roku, jeśli przed tym terminem nie zostaną wniesione do Starostwa podania o wpisaniu ich do ksiąg wodnych.

Potrzebne są w myśl art. 45 zezwolenia władz wodnych:
1) do używania i zużywania oraz odprowadzania wody nadziemnie lub podziemnie, bezpośrednio lub pośrednio;
2) do doprowadzania wody i innych cieczy nadziemnie lub podziemnie, bezpośrednio lub pośrednio;
3) do istotnej zmiany łożyska lub brzegów wód płynących;
4) do obniżenia lub podnoszenia źwierciadła wody, zwłaszcza trwałego zbierania wody przez wstrzymanie odpływu;
5) do budowy i istotnej zmiany urządzeń w szczególności mostów i kładek, tudzież zakładanie nad wodą i w wodzie przewodów rurowych i kabli;
6) do budowy portów przystani, i dojazdowych kanałó węglownych o ile te ostatnie nie stanowią samoistnych dróg wodnych albo też budowane są przez prywatne przedsiębiorstwo przy udziale lub bez udziału Państwa w kosztach;
7) do urządzenia zakładów kąpielowych, przeznaczonych do publicznego użytku;
8) do urządzenia stałych przewozów.

Dnia.................................. 1927 r.

m..................................

STAROSTA:

POKWITOWANIE.

Ogłoszenie P. Starosty pow. .... o konieczności i ostatecznym termine złożenia podania o wniesienie do księgi wodnej należącego, dzierżawionego, użytkowanego przezemnie zakładu wodnego, oraz blankiet deklaracji otrzymałem.

Dnia.................................. 1927 r.

(Podpis)..................................

Uwagi: wyraz odpowiedni (należącego, dzierżawionego, użytkowanego) podkreślić, zaś wyrazy nieodpowiednie przekreślić.

Postanowienie

dotyczące cen drewna opałowego, wydawanego na podstawie Rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 13-go kwietnia 1923 r. dla instytucji i osób uprawnionych.

Na mocy Ustawy z dn. 28 II. 1919 r. w przedmiocie zaopatrywania ludności w drewno opałowe i budulcowe (Dz. Praw Nr. 20 poz. 229), oraz zgodnie z § 7 Rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1923 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 54 poz. 379) po zasięgnięciu opinji Komisji, powołanej w myśl § 8 tegoż Rozporządzenia postanawiam na miesiąc luty 1927 r. utrzymać w mocy ceny ustanowione na drewno opałowe na miesiąc grudzień 1926 r.

Dnia 31/I. 1927 roku.

Nowogródek.

(—) Z. Beczkowicz
Wojewoda.

M. R. i D. P.

Nowogródzki
Urząd Wojewódzki
Wydział
Rolnictwa i Weterynarji
Dn. 31 stycznia 1927 r.
Nr. 578/R. W.-IV.
W sprawie wywozu mięsa i drobiu.

Okólnik Nr. 15.

Do
Wszystkich Panów Starostów Wojew. Nowogródzkiego

Urząd Zdrowia m Warszawy stwierdza, że lek. weter. Województwa Nowogródzkiego, wydając zaświadczenie na wywóz mięsa, względnie drobiu rżniętego, nie odnotowują w swych zaświadczeniach klauzuli przewidzianej art. 1 Rozporządzenia Min. Roln. i D. P. wydanego w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Kolei Żelaznych, Robót Publicznych, oraz Zdrowia Publicznego Dz. U. Nr. 41, poz. 248 za 1920 rok (Dz. U. Nr. 104 w 1921 r. poz. 755), że „transport" pochodzi z miejscowości wolnej od chorób zakaźnych zwierzęcych" również bywają wypadki, że bity drób eksportowany bywa bez oględzin i zaświadczeń weterynaryjnych.

Wobec powyższego, na podstawie powołanego Rozporządzenia, oraz art. 1104, 1123, 1124, 1125 Ust. Lek. Zb. Pr. b. Ces. Ros. tom XIII wyd. 1905 zarządzam:

1) zaświadczenie weterynaryjne może być wydawane na wywóz poza obręb Województwa o ile mięso pochodzi z rzeźni, znajdującej się pod stałym nadzorem weterynaryjnym i jest przepisowo ocechowane pieczęcią;
2) każda sztuka drobiu bitego przeznaczonego na wywóz winna być znamionowana pieczęcią lek. weter. lub pieczęcią rzeźni, gdzie została zarżniętą, względnie przez nałożenie odnośnej plomby w tym ostatnim wypadku może być łączone po parę sztuk przy jednej plombie;
3) uprawniony dla wydawania zaświadczeń na transporty lek. wet. po dokładnem zbadaniu każdego poszczególnego transportu wyda zaświadczenie, w którem odnotowuje wagę mięsa, względnie ilość sztuk drobiu, rzeźnie, z której pochodzi produkt, miejsce przeznaczenia, oraz umieszcza klauzulę, że miejscowość, z której pochodzi transport wolna jest od chorób zakaźnych zwierzęcych;
4) mięso (drób bity) nieposiadające świadectwa weterynaryjnego, oraz przepisowo ustanowionych pieczęci względnie plomb nie może być dopuszczone do wywozu.

(—) Z. Beczkowicz
Wojewoda.

M. R. i D. P.

Nowogródzki
Urząd Wojewódzki
Wydział
Rolnictwa i Weterynarji
Dn. 10-II. 1927 r.
Nr. 880/R.W./IV.
W sprawie wygaśnięcia pryszczycy.

Rozporządzenie.

Zgodnie z wnioskiem Starosty Baranowickiego z dn. 29/I.-27 r. Nr. 1780 i Starosty Lidzkiego z dn. 31/I.-27 r. Nr. 2227/III wobec — wygaśnięcia pryszczycy w gm. Dobromyskiej, pow. Baranowickiego i w gm. Sobotnickiej, pow. Lidzkiego — na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 21 marca 1921 r. o organizacji władz administracyjnych II instancji (Dz. Ust. Nr. 39, poz. 235 za 1921) oraz art. 1123—1139 Ust. Lek. Zb. Pr. b. Ces. Ros. tom XIII, wyd. 1905 — ogłaszam gminy Dobromyską, pow. Baranowickiego i Sobotnicką, pow. Lidzkiego za wolne od pryszczycy, wobec czego odwołuję Rozporządzenie z dn. 3-go lipca 1926 r. Nr. 4525/RW/IV i rozporządzenie co do gminy Sobotnickiej, powiatu Lidzkiego z dn. 1 grudnia 1926 r. Nr. 9816/RW/IV.

(—) Z. Beczkowicz
Wojewoda.

M. R. i D. P.

Nowogródzki
Urząd Wojewódzki
Wydział
Rolnictwa i Weterynarji
Dnia 8-III. 1927 r.
Nr. 1656/RW-IV.
W sprawie wygaśnięcia pryszczycy w gm. Siedliskiej.

Rozporządzenie.

Zgodnie z wnioskiem Starosty Lidzkiego z dnia 28/II.-27 r. Nr. 4682/XII. wobec wygaśnięcia pryszczycy w gminie Siedliskiej, pow. Lidzkiego — na podstawie

§ 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 marca 1921 r. o organizacji władz administracyjnych II Instancji (D. U. Nr. 39, poz. 235 za r. 1921), oraz art. 1123—1139 Ust. Lek. Zb. Pr. b. Ces. Ros. tom XIII, wyd. 1905 r. ogłaszam gminę Siedliską, za wolną od pryszczycy, wskutek czego odwołuję Rozporządzenie z dn. 18/I. 1927 r. Nr. 350/RW-IV.

Otrzymują Starostowie
Województwa Nowogródzkiego.

(—) Z. Beczkowicz.
Wojewoda.

Nr. 2053/RW/IV.
17/III.-1927 r.

ROZPORZĄDZENIE.

Na zasadzie art. 1 i 8a Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27/IX.-1920 r. w przedmiocie tymczasowej organizacji państwowej służby weterynaryjnej (Dz. Ust. Nr. 102, poz. 576), art. 1106 i 1124 ustawy lekarskiej (Zb. Pr. b. Ces. Ros. tom XIII z r. 1905), oraz rozporządzenia ministerjalnego z dn. 2/VI-1920 r. (Dz. Ust. Nr. 40, poz. 302) zarządzam, co następuje:

§ 1.

W miejscowościach, w których znajdują się rzeźnie (miejsca uboju) pozostające pod stałym nadzorem weterynaryjnym, ubój bydła rogatego, owiec, kóz, cieląt oraz trzody chlewnej, dozwolony jest tylko w rzeźniach (miejscach uboju).

§ 2.

Właściciele zwierząt domowych mogą zabijać poza rzeźnią (miejscem uboju) tylko nierogaciznę, jednak wyłącznie na własny użytek, oraz na potrzeby swego gospodarstwa.

§ 3.

Magistraty względnie gminy wiejskie ustalą czas uboju w rzeźniach, względnie w miejscach uboju.

§ 4.

Na rzeź w rzeźni dopuszczalne są zwierzęta, zaopatrzone w świadectwa pochodzenia i zbadane przed ubojem przez lekarza weterynaryjnego, względnie oglądacza bydła.

§ 5.

Nadzór nad wykonaniem rozporządzenia wkładam na magistraty, gminy wiejskie i policję państwową.

§ 6.

Niestosujący się do tego rozporządzenia będą pociągani do odpowiedzialności, przewidzianej w art. 138 i 313 K. K.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą w 14 dni po ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Nowogródzkiego.

§ 8.

Niniejsze Rozporządzenie Magistraty i gminy wiejskie za pomocą obwieszczeń ogłoszą mieszkańcom miast i miasteczek, w których są rzeźnie i miejsca uboju.

(—) Z. Beczkowicz
Wojewoda.

Otrzymują:
Pp. Starostowie Województwa
Nowogródzkiego.

WYKAZ

chorób zaraźliwych zwierzęcych za czas od 15-go do 31-go stycznia 1926 roku na terenie Województwa Nowogródzkiego.

Zaraźliwa choroba zwierzęca	Powiat	Gmina	Miejscowość
Zołzy	Baranowicki	Mołczadzka	folw. Plechowo
	„	Jastrzębska	m. Jastrzębl
	„	Darewska	w. Podlesie
	Lidzki	Tarnowska	maj. Tarnowszczyzna
	Nowogródzki	Wsielubska	maj. Wsiclub
	Nieświeski	Łańska	m. Brykowszczyzna
	Słonimski	—	m. Słonim
	„	Derewniańska	w. Szundry

Zaraźliwa choroba zwierzęca	Powiat	Gmina	Miejscowość
Pryszczyca	Baranowicki	Dobromyska	os. Kuliki
	Lidzki	Żołudzka	m. Żołudek
	„	Honczarska	w. Honczary
	„	Dokudowska	w. Dokudowo, w. Wasilewicze
		„	
	„	Siedliska	w. Gieraniony—Dajnowo
	Nowogródzki	Horodeczańska	w. i m. Kołkowicze
	Nieświeski	Hrycewicka	w. Bałwań
	„	Zaostrowiecka	w. Uzncha
	Słonimski	Dereczyńska	w. Bibiki, m. Dobranow
		„	m. Kubaki
	„	Starowiejska	w. Pustobory
	„	Kozłowiecka	w. Skiporowicze, w. Mołdowicze
		„	
	„	Derewieńska	w. Talkowszczyzna
	Stołpecki	Swierżeńska	w. Chałajmowszczyzna
		„	w. Hołowieńczyce
	Wołożyński	Nalibocka	zaśc. Cidechowszczyzna
Gruźlica	Słonimski	Kozłowicka	w. Nienadowicze
	„	Miżewicka	w. Juchnowicze
	„	Kostrowicka	m. Synkowicze I i II
Zakaźne ronienie krów	Nieświeski	Łańska	folw. Ogrodniki
	„	Horodziejska	maj. Horodziej, maj. Wielki-Dwór
		„	
	„	Siniawska	m. Dunajczyce
		„	m. Karack-Mały
	„	Hrycewicka	w. Strzałkowo
Różyca świń	Lidzki	Tarnowska	maj. Tarnowszczyzna
	„	„	os. Mały Olżew
	„	Lidzka	w. Dubrywnia
	Nowogródzki	Kuszelewska	w. Kuszelewo, maj. Łopuszna
	Nieświeski	Howeźniańska	w. Stare-Nowosiołki
	„		m. Nieśwież
Pomór świń	Słonimski	Rohoteńska	w. Borki
Wścieklizna	Baranowicki	—	m. Baranowicze
	„	Wolniańska	w. Szajki i Podlesiejki
	„	Darewska	w. Nowosiołki, w. Bożki
	„	Lachowicka	w. Mysłobóż
	„	Horodyska	w. Krepacze, w. Durniewicze
	„	Mołczadzka	w. Mołczadź, folw. Marysin
	Lidzki	Bielicka	w. Bielice
	„	Honczarska	w. Sielec
	„	Tarnowska	w. Mochowicze
	Nowogródzki	Rajczańska	w. Dubrowa
	„	Cyryńska	maj. Miratycze, w. Romejki
	„	Horodeczno	w. Bracianka
	„	—	m. Nowogródek

Zaraźliwa choroba zwierzęca	Powiat	Gmina	Miejscowość
Wścieklizna	Nieświeski	Siniawska	folw. Nowosiołki
	„	Zaostrowiecka	w. Burdziejki
	Wołożyński	Wiszniewska	w. Wiszniew, w. Dziśniewicze
		„	
	„	Pierszajska	w. Słoboda
	„	Wołmiańska	w. Leony
	„	Juraciska	w. Brodniszcze

Za Wojewodę.

(—) *Taniewski*

Inspektor Weterynaryjny.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Nr. ZO. 380/27.

Przedmiot: Przewóz osób cywilnych samolotami sanitarn.

ODPIS

Warszawa, dn. 8.II. 1927 r.

Okólnik N·. 34.

Do

Panów Wojewodów (wszystkich) i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Doświadczenia z ostatniej wielkiej wojny europejskiej, a także z walk ostatnich w Marokko, Syrji i t. p. wykazały, jak wielkie znaczenie mają samoloty przy przewożeniu rannych z pola bitew do punktów opatrunkowych i do szpitali.

Szybki i wygodny przewóz samolotami uratował życie tysiącom rannych oraz tysiące rannych uchronił od stałego kalectwa.

Na skutek tych doświadczeń zastosowano już w kilku krajach samoloty sanitarne, odpowiednio zbudowane i zaopatrzone do przewozu osób cywilnych, które już to na skutek nieszczęśliwych wypadków, już to na skutek nagłych zachorowań wymagały jaknajśpieszniejszego zabiegu chirurgicznego w dalszych szpitalach, gdyż w bliskości nie było ani odpowiedniego szpitala, ani odpowiedniego specjalisty.

W tych wypadkach przyśpieszenie operacji decyduje bardzo często o uratowaniu życia ludzkiego

Obawy, że zmiany ciśnienia atmosferycznego czy też falowanie samolotu mogą wpłynąć ujemnie na stan przewożonych chorych, okazały się płonne nawet co do chorych na drogi oddechowe.

Ministerstwo Spraw Wojskowych zgodziło się przeznaczyć 3 samoloty sanitarne dla użytku ludności cywilnej. Zgoda ta daje możność zrealizowania tej sprawy i w Polsce w jaknajprędszej przyszłości.

Jakkolwiek dla zapewnienia całej ludności Polski przewozu samolotami sanitarnemi potrzeba będzie prócz tych 3-ch samolotów jeszcze 5—6 nowych, to jednak dla dobra sprawy nie należy czekać, lecz przystąpić do uruchomienia gotowych już samolotów tembardziej, że brakujące w roku przyszłym będą już gotowe.

Ofiarowane do użytku ludności cywilnej przez Ministerstwo Spraw Wojskowych 3 samoloty sanitarne są już wraz z pilotami w zupełnej gotowości i obsługiwać w każdej chwili mogą:

1 „Breguet" — okolicę st. m. Warszawy w promieniu 170 klm. i 2 i 3 „Hanriot" — okolice Lwowa i Lidy w promieniu 80 klm.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia) porozumiało się w tej sprawie jaknajdokładniej z Ministerstwem Spraw Wojskowych (Departamentem Sanitarnym i Departamentem Żeglugi Powietrznej) oraz Zarządem Głównym Ligi Obrony Pow. Państwa i przyszły do jednomyślnej decyzji, że uruchomienie samolotów sanitarnych dla przewozu ludności cywilnej jest konieczne i bardzo pilne.

Chodzi obecnie o to, aby na terenie podległego Panu Wojewodzie Województwa stworzyć warunki, zapewniające sprawne funkcjonowanie tych samolotów.

Okólnik ten czasowo dotyczy tych trzech Województw, gdzie samoloty obecnie stacjonowane. W pozostałych Województwach w miarę uruchomiania samolotów sanitarnych okólnik ten w całej rozciągłości będzie mógł być zastosowany. Pozatem może się zdażyć potrzeba skorzystania z samolotu, stacjonowanego na terenie sąsiedniego Województwa.

Jeżeli do tych pobudek realnych dołączyć pobudkę wysoce humanitarną — ratowanie życia ludzkiego, sprawa samolotów sanitarnych stanie się popularną nawet w mniej kulturalnych środowiskach.

Ludność miejscową zechce Pan Wojewoda pobudzić do:

1) tworzenie lotnisk, i
2) zakładania stacyj benzynowych.

Wyżej przytoczone dwa typy samolotów mogą wylądować, czy wznieść się z lotniska, mającego przestrzeń 400×400 mtr.

Zaznaczyć należy, że „Hanriot", jako samolot lekki, nie może zabrać dużo benzyny i oprócz pilota niesie tylko jedną osobę, t. j. samego chorego.

Typ ten więc nie jest praktyczny i w przyszłości budowane będą na ten cel samoloty cięższe, aby mogły lecieć na dalszą przestrzeń, zabierając więcej benzyny, oraz oprócz chorego zabrać jeszcze dozorującą chorą osobę (lekarza, sanitarjusza, członka rodziny).

Najlepiej na lotniska nadają się pastwiska lub suche łąki, które przy każdem mniejszem mieście lub osadzie się znajdują. Zużytkowane wreszcie być mogą boiska sportowe i odwrotnie lotniska mogą służyć za boiska. Zaznacza się, że wszystkie instalacje gimnastyczno-sportowe winny być ruchome, aby mogły być usunięte na wypadek lądowania samolotów.

Lotnisko musi mieć powierzchnię wyrównaną, bez rowów i sadzawek. W najbliższem sąsiedztwie nie mogą znajdować się wysokie budynki, kominy, drzewa. O ile zaś są wyniosłości, teren winien wynosić 600×600 mtr. powierzchni.

Przed ostatecznym wyborem terenu należy bezwzględnie zasięgnąć opinji instruktora, znajdującego się w dyspozycji Okręgowego Zarządu L.O.P.P.

Koszt kupna czy wydzierżawienia oraz urządzenia lotniska nie przekroczy możności finansowej danej jednostki samorządowej, tembardziej, że Wojewódzkie Komitety L. O. P. P. z pewnością przyjdą z pomocą.

Prócz lotnisk należy również zająć się zakładaniem specjalnych stacyj benzynowych, które mogą być zakładane przy stacjach benzynowych dla samochodow. Stacje benzynowe są niezbędne z tego względu, że przy ich odpowiedniem rozlokowaniu samolot może odbywać znacznie większe przestrzenie, niż to wskazane wyżej.

W praktycznem wykonaniu sprawa przedstawia się tak:

W pewnej wsi zaszedł nieszczęśliwy wypadek czy nagłe zachorowanie, wymagające jaknajśpieszniejszego zabiegu chirurgicznego w szpitalu większym. Wezwać samolot może tylko lekarz, który stwierdzi niezbędność bezzwłocznego transportowania chorego, celem dokonania zabiegu chirurgicznego. Uskutecznia wezwanie bądź przez lekarza urzędowego, a w razie jego nieobecności przez miejscowe władze wojskowe lub cywilne (P. K. U., Urząd Starościński, Posterunek Policyjny i t. p.). Zwraca się telefonicznie, prosząc władzę wojskową, mającą w swem rozporządzeniu samolot sanitarny, o przysłanie tego samolotu na najbliższe lotnisko. Po otrzymaniu zgody i zapewnieniu, na którą godzinę przybędzie samolot, należy na wyznaczone miejsce i wyznaczoną godzinę dostarczyć chorego. Aby ułatwić lądowanie, należy przed przybyciem samolotu rozpalić na środku lotniska ognisko, aby wskazać lotnikowi kierunek wiatru.

Za przejazd samolotem wpłaca się kwotę, równą cenie biletu II klasy pociągów zwykłych za przestrzeń, którą samolot przeleci.

Uzyskane za przewóz kwoty winny być wpłacane w Kasie Skarbowej na wznowienie kredytów dz. 4/10 — I budżetu wojskowego.

W mieście, dokąd samolot dostarczy chorego, należy zawczasu zorganizować przewóz chorego do szpitala i umówić szpital, który bezwzględnie przyjmie chorego i bezzwłocznie zajmie się nim.

Sprawę przewiezienia chorego do miejsca lądowania płatowca, względnie z tego miejsca do szpitala, pozostawia się inicjatywie rodziny chorego, lub też uregulowaniu przez zainteresowane władze lokalne. Pożądanem byłoby zawarcie umowy o przewożeniu takich chorych karetkami Pogotowia Ratunkowego względnie wojskowemi samochodami sanitarnemi.

Władza wojskowa po otrzymaniu wezwania jednocześnie z wysłaniem samolotu zawiadamia telefonicznie szpital, do którego będzie dostarczony chory na operację, jak również wzywa Pogotowie Ratunkowe wzgl. inną instytucję umówioną, celem bezzwłocznego przewiezienia chorego z lotniska do szpitala.

Ministerstwo jest przekonane, że sprawa uruchomienia samolotów sanitarnych dla przewozu ludności cywilnej nie powinna nastręczać trudności nie do pokonania, zależy jedynie od energicznej akcji ze strony miejscowych czynników.

Zechce tedy Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) w terminie do czterech tygodni od daty otrzymania tego reskryptu powiadomić Ministerstwo o dokonanych w tym zakresie poczynaniach i następnie w okresach perjodycznych (mięsięcznych) nadsyłać przy sprawozdaniu ogólnem w tej sprawie wykazy:

1. nowourządzonych lotnisk,
2. stacyj benzynowych,
3. przewiezionych chorych ze wskazaniem choroby.

Nadmienia się, że następujące przypadki nadają się do przewożenia drogą powietrzną: wszelkie złamania a zwłaszcza czaszki, które, niepoddane szybkiemu zabiegowi chirurgicznemu, grożą śmiercią choremu; drążące rany jamy brzusznej, ostry napad zapalenia wyrostka robaczkowego; skręt kiszek i przepukliny uwięźnięte; krwotoku i zapalenia jamy brzusznej, wymagające nagłego zabiegu operacyjnego; porody powikłane, wymagające cięcia cesarskiego, lub innego zabiegu akuszeryjnego; choroby przewodu moczowego, wymagające bezzwłocznego zabiegu chirurgicznego. Bezwzględnie nie należy przewozić chorych w stanie agonji, z krwotokami płucnemi; wypadki nierokujące poprawy po zabiegu operacyjnym.

Ministerstwo Spraw Wojsk. wobec trudności, związanych z dezynfekcją samolotu, zastrzega się stanowczo co do przewożenia chorych zakaźnych.

Jednocześnie z okólnikiem niniejszym Ministerstwo Spraw Wojskowych wysyła właściwe zarządzenia do odpowiednich władz wojskowych w sprawie współdziałania z władzami cywilnemi w zakresie przewożenia chorych drogą powietrzną, jak również Główny Zarząd L. O. P. P. do swoich organów wojewódzkich i okręgowych.

Załącza się do wiadomości wyciągi z instrukcji Ministerstwa Spraw Wojskowych z zakresu lotnictwa sanitarnego.

Zał.

Minister:
(—) *Sławoj-Składkowski.*

WYCIĄGI

z instrukcji Ministerswa Spraw Wewnętrznych
z zakresu lotnictwa sanitarnego.

Przepisy wykonawcze.

4. Komendant portu przyjmuje zgłoszenia telefoniczne i telegraficzne wywołania W. S. S. i natychmiast odwrotnie winien odpowiedzieć, czy W. S. S. zostanie

wysłany i kiedy, względnie podać motywy odmowy (zepsucie aparatu, złe warunki atmosferyczne, brak lotniska i t. p.).

8. Komendant portu daje odlatującemu pilotowi dokładne dane, dokąd ma lecieć, gdzie wylądować, kogo ma zabrać, dokąd go odwieźć i t. p. i wydaje mu za pokwitowaniem w odpowiedniej księdze inwentarz sanitarny W. S. S.

12. Po przylocie W. S. S. z chorym przeładowaniem samolotu do samochodu zajmuje się dyżurny w porcie patrol synitarny. Zasadniczo chorego należy rozebrać z kożucha i przełożyć go na nosze samochodu sanitarnego. W wyjątkowych jednak wypadkach chorego należy wprost z noszami W. S. S. i w kożuchu przenieść do samochodu sanitarnego, jednak w tym wypadku musi jechać dyżurny sanitarjusz portu, który tym samym samochodem przywozi zabrane rzeczy do portu.

13. W razie, gdyby w miejscowości, dokąd został wezwany W. S. S. nie było pomocy do zapuszczenia śmigła i do nalania benzyny, a okazałaby się konieczność dolania tam benzyny i rycyny, k-nt portu winien wysłać wojskowym samolotem sanitarnym wraz z pilotem mechanika, który ma powrócić koleją. Jednocześnie winien wydać mechanikowi dodatkowy bidon z benzyną i rycyną.

Tymczasowe przepisy.

17. Ranny lub chora, dla przewiezienia którego został wezwany samolot, powinien być przygotowany na czas do transportu, przyczem dostarczenie go do miejsca lądowania powinno być uskutecznione zarządzeniem i środkami strony zapotrzebowującej obowiązkowo przed przybyciem Wojskowego Samolotu Sanitarnego, Ranny względnie chory powinien być zaopatrzony w dokumenty, ustalone przepisami przy oddawaniu do szpitala, względnie w pismo lekarza do szpitala dla osób cywilnych.

20. Dla zapewnienia szybkiego transportu do szpitala rannego względnie chorego, dostarczonego przez Wojskowy Samolot Sanitarny, na wojskowe lotnisko Mokotowskie przydzielony jest do 1 pułku lotniczego jeden samochód sanitarny, niezależnie od samochodu sanitarnego, obsługującego lotnisko wogóle aż do czasu przydzielenia specjalnego samochodu sanitarnego, należy wywoływać samochód sanitarny z Komendy Miasta — telefon 502-74.

23. W wyjątkowych wypadkach Wojskowym Samolotem Sanitarnym może być przewieziony chirurg dla wykonania zabiegu operacyjnego, o ile przewiezienie rannego względnie chorego jest niemożliwe, a na miejscu możliwem jest dokonanie zabiegu operacyjnego. Zarządzenie wyjazdu chirurga i uruchomienie w tym celu wojskowego samolotu sanitarnego wydają władze centralne.

INWENTARZ:

zaopatrzenia sanitarnego w samolocie sanitarnym Hanriot №..................

Własność Izby Chorych 1 Pułku Lotniczego.

L. p.	WYSZCZEGÓLNIENIE	Ilość
I.	Nosze amerykańskie komplet	1
II.	Poduszka skórzana w poszewce brezentowej	1
III.	Poduszka klinowata w poszewce brezentowej	1
IV.	Worek futrzany	1
V.	Pokrowiec brezentowy do worka futrzanego	1
VI.	Zasłony brezentowe do okien	2
VII.	Futerał brezentowy na przyrządy sanit. lekarskie zawierający:	1
1.	Miseczkę nerkowatą	1
2.	Gąbkę	1
3.	Termos	1
4.	Kaczkę emaljowaną do moczu	1
5.	Torbę sanitarną dla lotników zawierającą:	1
	a) opatrunki indywidualne	6 szt.
	b) opaski gazowe	1 „
	c) taśma parciana	1 „
	d) wazelina borna	1 tub.
	e) plaster	1 rol.
	f) krople Walerjana	15 grm.
	g) smarowanie do odparzenia	30 „
	h) jodyna w ampułkach po 1,5	6 szt.
	i) krople Inoziemcowa	15 grm.
	j) amoniak	15 „
	k) nożyce do ubrania	1 szt.
	l) chustka trójkątna	2 „
	ł) leszczotki angielskie	2 „
	m) „ krajowe	2 „

Okólnik Nr. 34 przesłano Pp. Starostom Województwa Nowogródzkiego do wiadomości i wydania właściwych zarządzeń. (Redakcja).

Ruch służbowy
od 1 do 28 lutego 1927 r.

A. W Urzędzie Wojewódzkim.

Minister Spraw Wewnętrznych.

Przeniósł: Józefa Sielawę, prow. urz. VII st. sł. ze względów służbowych w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym do Starostwa w Nieświeżu z dn. 15.II. 1927 r.

Mianował: Józefa Wejgartena prowizorycznym urzędnikiem administracyjnym I kategorji w VII st. sł. Józef Wejngarten służbę objął z dn. 15.I. 1927 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Zwolnił: Tadeusza Osipowicza, inspektora majątków państwowych w Wydziale Rolnictwa i Weterynarji na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 28 lutego 1927 r.

Wojewoda.

Mianował: Kontr. prac. w VIII gr. uposaż. Wacława Dedeszko-Wiercińskiego prow. Komisarzem Ochrony Lasów w VIII st. sł. w Wydziale Rolnictwa i Weterynarji z dn. 9.II. 1927 r.

Kontr. prac. w IX gr. uposaż. Tadeusza Newelskiego, prowizorycznym Komisarzem Ochrony Lasów w VIII st. sł. z dn. 28.II. 1927 roku.

Przyjął na służbę kontraktową na podstawie upoważnienia Min. Rob. Publ. Inż. Wilhelma Srokę w charakterze architekta do Oddz. Architektoniczno - Budowlanego Okr. Dyr. R. P. z wynagrodzeniem według VI gr. uposażenia od 29.I. 1927 r.

Skreślił z etatu D-ra Gustawa Chrzanowskiego Naczelnika Wydziału Zdrowia w V st. sł. wobec śmierci w dn. 9.II. 1927 r.

B. W Starostwach.

W BARANOWICZACH.

Wojewoda.

Przyjął na służbę kontr. Alinę Wańkowiczową w charakterze maszynistki kancelistki z wynagrodzeniem w/g XII gr. uposaż. od 4 lutego 1927 roku.

Zwolnił: Juljana Hesko-Kołodzińskiego, prow. urz. X st. sł. na własną prośbę z dn. 1 marca 1927 roku.

W LIDZIE.

Wojewoda.

Zwolnił: Piotra Lichwierowicza, prow. urz. III kat. w XI st. sł. na własną prośbę z dn. 1 marca 1927 roku.

W NIEŚWIEŻU.

Minister Spraw Wewnętrznych.

Przeniósł: Adama Milewicza, urz. VII st. sł. ze względów służbowych w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym do Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku.

W NOWOGRÓDKU.

Minister Spraw Wewnętrznych.

Przeniósł: Cyprjana Szarejkę, prow. urz. VII st. sł. ze względów służbowych w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym do Starostwa w Słonimie.

Wojewoda.

Skreślił z etatu D-ra. Jana Malewskiego, prow. lek. powiatowego w VII st. sł. wobec śmierci w dn. 6.II. 1927 r.

W SŁONIMIE.

Minister Spraw Wewnętrznych.

Przeniósł. Leona Nowakowskiego, prow. urz. VII st. sł. ze względów służbowych w dotychczasowym charakrerze i stopniu służbowym do Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku.

Zwolnił: Bolesława Drozdowskiego, prow. urz. VII st. sł. na podstawie art. 62 Ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 15 lutego 1927 r.

SPROSTOWANIE.

W Nr. 1 Dziennika Urzędowego na stronicy 13 w wierszu 1 winno być Marji Barszczewskiej, prow. urz. X st. sł., a nie IX st. sł.

WYKAZ

stowarzyszeń zalegalizowanych w lutym 1927 r.

Dnia 3/II. 1927 r. Nr. 740/41. Wiejskie Kółko Myśliwskie „Korzyść“ w Kozorczach, pow. Wołożyńskiego.

„ 7/II. „ Nr. 741/42. Oddział w Byteniu, pow. Słonimskiego, Organizacji „Hechaluc-Pioner“ w Polsce.

„ 10/II. „ Nr. 742/43. Oddział w Byteniu, pow. Słonimskiego, Organizacji Sjonistycznej w Polsce.

„ „ „ Nr. 743/44. Oddział w Syczach, pow. Nieświeskiego, Związek Młodzieży Wiejskiej.

„ „ „ Nr. 744/45. Oddział w Kunosie, pow. Nieświeskiego, Związku Młodzieży Wiejskiej.

„ 14/II. „ Nr. 745/46. Oddział w Nowogrodku Związku Kulturalno-Oświatowego tatarów Rzeczypospolitej Polskiej.

„ „ „ Nr. 746/47. Oddział w Oziersku, gminy Mirskiej, pow. Nieświeskiego, Towarzystwa Białoruskiej Szkoły.

„ „ „ Nr. 747/48. Koło w Kudziewiczach, gm. Mołczadzkiej, Białoruskiej szkoły.

„ „ „ Nr. 748/49. Oddział w Horodźkach Towarzystwa Białoruskiej szkoły, Centrala w Wilnie.

„ „ „ Nr. 749/50. Związek właścicieli hoteli i zajazdów w Baranowiczach.

„ „ „ Nr. 750/51. Koło w Lidzie Związku zawodowego maszynistów kolejowych.

„ „ „ Nr. 751/52. Filja w Koleśnikach, pow, Lidzkiego Związku nauczycielstwa litewskiego.

„ 16/II. „ Nr. 752/53. Oddział w Lidzie Związku Zawodowego pracowników miejskich Rzeczypospolitej Polski.

„ 19/II. „ Nr. 753/54. Oddział w Słonimie Związku rzemieślników Rzeczypospolitej Polskiej.

Dnia 23/II. 1927 r. Nr. 754/55. Oddział w Ceprze, gm. Hrycewickiej, Koła Młodzieży Wiejskiej.

„ 16/II. „ Nr. 755/56. Oddział w Łani, pow. Nieświeskiego, Koła Młodzieży wiejskiej.

„ 17/II. „ Nr. 756/57. Oddział w Starym Dworze, pow. Baranowickiego, Koła Młodzieży Wiejskiej.

„ 22/II. „ Nr. 757/58. Oddział we wsi Kamionka, gm. Snowskiej, Kółka Rolniczego.

„ 17/II. „ Nr. 758/59. Żydowskie Towarzystwo Kulturalno - Oświatowe w Lachowiczach, pow. Baranowickiego.

„ 16/II „ Nr. 759/60. Towarzystwo Straży Pożarnej Ochotniczej w Kuszelewie, pow. Nowogródzkiego.

„ 25/II. „ Nr. 760/61. Oddział w Studzionkach, gm. Horodziejskiej, Towarzystwa Szkoły Białoruskiej.

„ „ „ Nr. 761/62. Oddział w Zblanach, pow. Lidzkiego, Towarzystwa Białoruskiej Szkoły.

„ „ „ Nr. 762/63. Oddział w Słonimie Związku Sjonistycznej Partji Pracy „Hitachdut“.

„ 19/II. „ Nr. 763/64. Oddział w Lidzie T-wa Białoruskiego „Praświeta“.

„ 15/II. „ Nr. 764/65. Oddział w Zdzięciole Hechaluc-Pioner.

„ 25/II. „ Nr. 765/66. Oddział w Niehniewiczach Koła Hodowlanego.

„ 27/II. „ Nr. 766/67. Koło Młodzieży Wiejskiej w Kobrowcach, gminy Ostryńskiej.

„ 26/II. „ Nr. 767/68. Kółko Rolnicze w Sokołach, gm. Żyrmuńskiej.

„ „ „ Nr. 768/69. Towarzystwo opieki nad Lidzkim szpitalem żydowskim w Lidzie.

„ „ „ Nr. 769/70. Szpital żydowski w Lidzie.

OGŁOSZENIA NOWOGRÓDZKIEGO OKRĘGOWEGO URZĘDU ZIEMSKIEGO W GRODNIE

OGŁOSZENIE.

Okręgowy Urząd Ziemski w Grodnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Grodnie na posiedzeniu swem w dniu 24 listopada 1926 r. postanowiła:

1) Wniosek mieszkańców wsi „Jeśmany“, gm. Wołożyńskiej, pow. Wołożyńskiego z dnia 25 sierpnia 1926 r. w sprawie scalenia ich gruntów zatwierdzić.

2) Ustalić obszar scalenia o przestrzeni około 222 ha, składający się: z gruntów ukazowych i nabytych, należących do gospodarzy wsi „Jeśmany“, około 147 ha, oraz gruntów z maj. „Michałowo“, własność Państwowego Banku Rolnego około 75 ha.

Orzeczenie powyższe uprawomocniło się z dniem 23 stycznia 1927 r.

(—) Trautsolt
Kierownik O. U. Z.

Ogłoszenie.

Okręgowy Urząd Ziemski w Grodnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Grodnie na posiedzeniu swem w dniu 24 listopada 1926 r. postanowiła:

1) Wniosek mieszkańców wsi „Słoboda Skarbowa", gm. Siniawskiej, pow. Nieświeskiego z dn. 24 października 1925 r. o scaleniu ich gruntów zatwierdzić.
2) Ustalić teren scaleniowy o ogólnym obszarze około 444 ha, składający się:
   a) z gruntów ukazowych wsi „Słoboda Skarbowa" o ogólnym obszarze około 422 ha.
   b) z gruntów państwowych z urocz. „Dąbrówka" Nadleśnictwa Hancewickiego, przeznaczonych na upełnorolnienie mieszkańców wsi „Słoboda Skarbowa„ około 22 ha.

Orzeczenie powyższe uprawomocniło się z dniem 20 stycznia 1927 r.

(—) *Trautsolt*
Kierownik O. U. Z.

Ogłoszenie.

Okręgowy Urząd Ziemski w Grodnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Grodnie na posiedzeniu swem w dniu 30 lipca 1926 r. postanowiła:

1) zatwierdzić wniosek gospodarzy wsi Podlesie, gm. Lachowickiej, powiatu Baranowickiego, o wdrożeniu postępowania scaleniowego.
2) Ustalić teren scaleniowy o ogólnym obszarze około 1844 ha, składający się: z gruntów ukazowych wsi Podlesie o obszarze około 1557 ha, nabytych przez gospodarzy tejże wsi około 64,50 ha, wydzielonych tytułem rekompensaty za zlikwidowanie wspólnoty ogólnej — około 110 ha, oraz gruntów pocerkiewnych położ. wsi Podlesie, przejętych na własność państwa, około 82,50 ha i rozdysponowanych na upełnorolnienie gospodarstw wsi Podlesie, na rzecz parafji prawosławnej i szkoły powszechnej, z gruntów majątku państw. Stare Lachowicze, działki Nr. Nr. 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69 i 70 o obszarze około 30 ha, przeznaczone na wzmocnienie gospodarstw małorolnych wsi Podlesie.
3) Nakazać postępowanie scaleniowe na gruntach, wyszczególnionych w punkcie drugim niniejszego orzeczenia.

Orzeczenie powyższe zostało zatwierdzone decyzją Głównej Komisji Ziemskiej w Warszawie z dnia 23 listopada 1926 r.

(—) *Trautsolt*
Kierownik O. U. Z.

WEZWANIE.

Stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5.I. 1927 r. o ustaleniu na rok 1927 wykazu imiennego nieruchomości ziemskich, podlegających wykupowi przymusowemu (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 13—1927 r.) i w myśl cz. II art. 16 Ustawy z dnia 28. XII. 1925 r. (Dz. U. R. P. 1926 r. Nr. 1, poz. 1), Nowogródzki Okręgowy Urząd Ziemski w Grodnie wzywa spadkobierców ś. p. Marji Potockiej do złożenia do O. U. Z. w Grodnie, w terminie miesięcznym od dnia ogłoszenia niniejszego wezwania w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym, wniosku w dwuch jednobrzmiących egzemplarzach w sprawie obszaru, jaki spadkobiercy zamierzają wyłączyć na mocy art. 4 cytowanej ustawy z maj. Strumiłowszczyzna i Sworotwa, gminy Poczapowskiej, pow. Nowogródzkiego.

Do wniosku winne być dołączone dowody stwierdzające prawo własności spadkobierców do te' nieruchomości ziemskiej, deklarację o wszystkich posiadanych przez nich nieruchomościach ziemskich na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z należycie uwierzytelnionymi podpisami. Ogólny szkic majątków z oznaczeniem na nim projektowanych wyłączeń i opisem dokładnym ich granic.

Niezgłoszenie wniosku w terminie wyżej wskazanym, spowoduje, że wydzielenia obszaru gruntów w myśl art. 4 ustawy z dnia 28 XII. 1925 r. dokonują Urzędy Ziemskie z urzędu.

(—) *Trautsolt*
Kierownik O. U. Z.

OGŁOSZENIE.

Na mocy art. 12-go Ustawy z dnia 28.XII. 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. Ust. Rz. Pol. Nr. 1 z r. 1926) Okręgowy Urząd Ziemski w Grodnie podaje niniejszem do ogólnej wiadomości, iż zgodnie z § 1-szym Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5-go stycznia 1927 r. o ustaleniu planu parcelacyjnego na rok 1928 (Dz. Ust. Rz. Pol. Nr. 6, r. 1927, poz. 34) plan parcelacyjny na rok 1928 obejmuje następujące obszary na terenie Nowogródziego (Grodzieńskiego) Okręgowego Urzędu Ziemskiego:

1) gruntów państwowych i Państwowego Banku Rolnego 7.500 ha,
2) gruntów prywatnych 6.200 ha.

(—) *Trautsolt*
Kierownik O. U. Z.

WYCIĄG Z DZIENNIKA URZĘDOWEGO MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Nr. 1 Warszawa, dnia 31 stycznia 1927 r. Rok IX.

3.

Akt ustanawiający Wicekonsulat Honorowy Rz. P. w Heerlen.

1. Niniejszem ustanawia się Wicekonsulat Honorowy w Rz. P. w Heerlen.
2. Okręg Wicekonsulatu Honorowego Rz. P. w Heerlen obejmuje prowincję Limburgję.
3. Wicekonsulat Honorowy Rz. P. w Heerlen zaliczony zostaje do kategorji Konsulatów Honorowych, nie posiadających pełnego uprawnienia, i zakres jego działalności określony zostaje zgodnie z Okólnikiem Nr. K. I. 14743 z dnia 10.12.23 r. (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 16 z 1923 r., poz. 196).
4. Wicekonsulat Honorowy Rz. P. w Heerlen podlega służbowo za pośrednictwem Konsulatu Rz. P. w Rotterdamie Poselstwu Rz. P. w Hadze.

Za Ministra
(—) *Przezdziecki*
Dyrektor Gabinetu Ministra.

Warszawa, dn. 12.I. 1927 r.

4.

Komunikat w sprawie przemianowania Agencji Konsularnej Rz. P. w Batawji na Konsulat Honorowy Rz. P.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje niniejszem do wiadomości, że Agencja Konsularna Rz. P. w Batawji zostaje przemianowana na Konsulat Honorowy Rz. P.

Konsulat Honorowy Rz. P. w Batawji zostaje zaliczony do konsulatów honorowych nie posiadających pełnego uprawnienia.

Za Ministra:
(—) *Przezdziecki*
Dyrektor Gabinetu Ministra.

Warszawa, dn. 12.I. 1927 r.

OGŁOSZENIE O PRZETARGU.

Nowogródzki Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości, że na mocy rozporządzenia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30-go grudnia 1924 r. w dniu 11 kwietnia 1927 r. o godz. 12-ej odbędzie się w Nowogródku w lokalu Urzędu Wojewódzkiego, przetarg ustny poprzedzony konkursem ofert piśmiennych, na sprzedaż niżej wyszczególnionych osad młyńskich.

Reflektanci winni złożyć do dnia 11 kwietnia r. b. godz. 12-ej w Kancelarji Wydziału Rolnego w zapieczętowanych kopertach, za własnoręcznym podpisem oferty. W ofercie należy wymienić: 1) imię i nazwisko, rodzaj zajęcia, oraz dokładny adres ofertanta, w razie oferty zbiorowej, akta stwierdzające solidarną odpowiedzialnośc oferentów. 2) Ofiarowaną przez ofertanta, cenę kupna wymienioną słowami. 3) Stwierdzenie pisemne, że ofertant poznał warunki przetargu i zrzeka się kwestjonowania nieważności aktu licytacyjnego z powodu błędu, omyłki, lub jakiegokolwiek innego powodu. 4) Kwit Kasy Skarbowej na złożenie wadjum w wysokości podanej w ogłoszeniu. 5) W miarę możności informacje i dowody o posiadanych środkach. 6) Dowód posiadania obywatelstwa Polskiego.

Ofertanci mogą na przetarg ustny delegować w swoim zastępstwie swych upoważnionych pełnomocników.

Osoby zobowiązujące się zapłacić cenę kupna jednorazowo w całości będą mieli pierwszeństwo; Skarbowi Państwa przysługuje prawo wyboru kandydata na nabywcę wegług swego uznania, niezależnie od zaofiarowanej sumy.

Od udziału w przetargu są wykluczone.

a) Osoby nieposiadające obywatelstwa polskiego.

b) Osoby niezdolne do działań prawnych.

Komisji Przetargowej przysługuje prawo wyłączenia z przetargu poszczególnych objektów.

Bliższych szczegółów co do sprzedawanych osad młyńskich, oraz warunków przetargu i sprzedaży, a także zezwolenia na obejrzenie sprzedawanego młynu udziela Urząd Wojew. w Nowogródku (Wydział Rolny).

Delegatowi Okręgowej Izby Kontroli, oraz ofertantom służy prawo sprzeciwu w przeciągu 3-ch dni od daty orzeczenia Komisji przetargowej.

WYKAZ

sprzedawanych osad młyńskich

L. p.	Nazwa osady młyńskiej	Powiat	Gmina	Nazwa najbliż. stacji kol. i odległ. w klm.	Obszar w ha			Budynki		Cena szacunkowa w zł.	Wysokość wadjum	Do jakiego terminu wydzierżawiony	Roczny czynsz dzierżawy w kwint. żyta	Uwagi
					użytków roln.	wody	ogółem	Ilość	Stan					
1	Młyn Bogusze	Baranowicki	Jastrzębska	Baranowicze 15 klm.	1,25	1,75	3	3	dobry	18.000	1.800	1/II-32	35,00	
2	„ Dudki	Stołpecki	Derewieńska	Stołpce 18 klm.	1,33	1,50	2,83	1	średni	8.200	820	niewydzierż.		
3	Osada Tocin (Przewłoka)	Słonimski	Mieżewicka	Jeziernica 12 klm.	2	1,5	3,5	3	zły	2.981	300	nieczynny	—	
4	Osada Iwieniec	Wołożyński	Iwieniecka	Stołpce 50 klm.	1,75	3	4,75	1	dobry	19.950	2.000	5/XII-31	80	
5	Cegielnia Kondraciszki	Lidzki	Siedliska	Bastuny 11 klm.	—	—	1,2	2	zły	2.500	250	nieczynna	—	

Dnia 28 lutego 1927 r.
Nowogródek

Urząd Wojewódzki.

DYREKCJA
Poczt i Telegrafów
w Wilnie
Nr. 5128/III/2.

Wilno, dnia 31.I. 1927 r.

Do
Urzędu Wojewódzkiego
w Nowogródku.

Począwszy od 1 lutego b. r. zaprowadza się ruch telefoniczny między Warszawą, Wilnem, Baranowiczami, Bieniakoniami, Bohdanowem, Landwarowem, Nowo-Wilejką, Podbrodziem, Postawami, Święcianami Wileńskimi z jednej strony, a Rygą Daugavpils (Dzińskiem), Jelgawą, Karsava. Kraslawa, Lepaja, Ludza, Majeri, Rezekno i Zemgale z drugiej strony.

Opłata za 3 min. jednostkę rozmowy zwykłej wynosi 50 cent.

Prezes Dyrekcji
(—) *Popowicz.*

Wydział Administracyjny
Nr. 238/AD/I.
W sprawie uruchomienia pociągu Nr. 379.

Nowogródek, dn. 17/II. 1927 r.

Do
wszystkich P. P. Naczelników Wydziałów, P. Dyrektora Okr. Dyr. Rob. Publ. i P. Komendanta Wojewódzkiego P. P.

Wydział Administracyjny zawiadamia, że na odcinku Lida—Baranowicze został obecnie uruchomiony pociąg zbiorowy Nr. 379, kursujący trzy razy tygodniowo, w niedziele, wtorki i czwartki z następującym rozkładem jazdy: odjazd ze stacji Lida o godz. 2 m. 05, przyjazd do Nowojelni o godz. 5 m. 40, odjazd do Baranowicz o g. 7 m. 35, przyjazd do Baranowicz o godz. 10. Powyższy pociąg został dostosowany w Baranowiczach do pociągu pośpiesznego Nr. 704 komunikacji Stołpce — Warszawa.

Odpis.

KORPUS
Ochrony Pogranicza
D-wo 2 Brygady
L. dz. 200/Pf. D-ca.

Baranowicze, dn. 15/I. 1927 r.

Do
P. Wojewody Nowogródzkiego
w Nowogródku.

Nowomianowany Starostą Wołożyńskim Pan Emeryk zaraz po objęciu urzędowania zwiedził odcinek graniczny położony na terenie Jego Starostwa, w serdeczny sposób interesując się życiem wewnętrznym żołnierza.

Z inicjatywy Pana Starosty Emeryka Sejmik Wołożyński uchwalił zakupno z funduszu kasy Sejmikowej 50 kożuchów wartowniczych, koszty których wyniosły przeszło 3000 złotych.

Z Jego też inicjatywy zebrano wśród miejscowego społeczeństwa 493 zł., ktore Pan Starosta Eme-

ryk przekazał D-cy 6 Baonu Korpusu Ochrony Pogranicza, na urządzenie Gwiazdki żołnierzom 6 Baonu KOP.

Nie tyle mi chodzi tu o stronę materjalną, która doprawdy jest bardzo dużą i ulży w znacznym stopniu żołnierzowi w jego codziennych trudach fizycznych; chodzi mi o stronę kardynalną faktu, że obywatele tutejsi uchwalają znaczną sumę pieniężną ze swojej kieszeni dla żołnierza Polskiego aby mu ulżyć w jego trudach spełnianego obowiązku względem Kraju. W ciągu tak krótkiego czasu Pan Starosta Emeryk potrafił w tak wybitny sposób opanować i upaństwowić umysły przedstawicieli włościaństwa w Sejmiku, co ze względu na tutejsze stosunki jest iście bardzo doniosłym sukcesem.

Za łaskawym pośrednictwem Pana Wojewody, składam serdeczne żołnierskie podziękowanie w imieniu swojem i podległych mi oddziałów KOP. Panu Staroście Emerykowi.

Dowódca Brygady
(—) Ostrowski
Pułkownik.

Odpis.

WOJEWODA NOWOGRÓDZKI

Nowogródek, dn. 28/I. 1927 r.

Nr. Pr. 160/27.

Do
Pana Jana Emeryka
Starosty pow. Wołożyńskiego

Przesyłając w załączeniu odpis pisma Dowódcy 2-giej Brygady Korp. Ochrony Pogranicza, w którem za mojem pośrednictwem składa Panu Staroście w imieniu swojem i podległych jemu oddziałów, serdeczne żołnierskie podziękowanie za podjętą przez niego inicjatywę, dzięki której żołnierze 6-go Baonu otrzymali 50 kożuchów i mieli urządzoną gwiazdkę,— ze swej strony, za pobudzenie instytucji samorządowej i społeczeństwa do ofiarności i wskazanie najbardziej aktualnych w danej chwili celów, — wyrażam Panu również moje podziękowanie.

1 Załącznik.

(—) Z. Beczkowicz
Wojewoda.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych

Korpus Ochrony Pogranicza

L. dz. KOP. 4052/27/Op. Wyszk.
Podziękowanie za gwiazdkę dla żołnierzy K.O.P.

Warszawa, dn. 28/II. 1927 r.

Do
Pana Wojewody
w Nowogródku.

W imieniu swojem i żołnierzy K. O. P. przesyłam Panu Wojewodzie i podległym Mu Panom Starostom, a szczególnie P. Staroście Wołożyńskiemu, oraz Sejmikom i Gminom serdeczne podziękowanie za tak gorące zajęcie się gwiazdką dla oddziałów Korpusu. Dzięki tym wysiłkom i pracy Komitetów Gwiazdkowych, oraz ofiarności ludności pogranicznych powiatów święta Bożego Narodzenia dla żołnierzy K. O. P. pozostaną jednem z najmilszych wspomnień z czasu służby wojskowej, o czem świadczą wszystkie sprawozdania oddziałów i liczne listy żołnierzy.

Dowódca Korpusu Ochony Pogranicza
(—) Minkiewicz Gen. Dyw.

Towarzystwo
Wiosek Kościuszkowskich
Warszawa,
Leszno 11 m. 3.

Warszawa, dn. 10/II. 1927 r.

Do
Szanownej Redakcji
z uprzejmą prośbą o łaskawe zamieszczenie poniższej wiadomości.

Ofiarność wojskowych.

Wzorem ofiarności na cele społeczne mogą być dla wszystkich odłamów naszego społeczeństwa kadry oficerskie. Niedawno donosiliśmy o życzliwem przyjęciu przez PP. Wojskowych apelu T-wa Wiosek Kościuszkowskich, azeby PP. Wojskowi obłożyli się drobnym, a stałym w ciągu roku podatkiem na rzecz tworzenia w ramach Wiosek Kościuszkowskich miejsc wieczystych dla swoich sierot.

Najbardziej gorącą sprawę tę wzięli do serca Oficerowie Okręgu Korpusu Nr. VIII. Pozatem co przeznaczają oni na Wioskę Kościuszkowską, (która ma być żywym dla Kościuszki pomnikiem), — korpus Oficerski Okr. Korpusu Nr. VIII, utrzymuje: Sierociniec w Grudziądzu, na który oficerowie co miesiąc płacą około 2000 złotych, na łódź podwodną im. Marszałka Piłsudskiego — 3000 zł. miesięcznie, na teatr żołnierski 600 zł. miesięcznie, na koło pomocy kulturalnej żołnierzowi polskiemu — 600 zł. miesięcznie, stałe składki na Towarzystwo Wiedzy Wojskowej, na kasyno garnizonowe, na fundusz oświatowy, na orkiestę oddziałową i jednorazowe zbiórki w obecnym okresie: na ozdobienie kóściołów garnizonowych 4.500 zł., na pomnik 15 pułku ułanów w Poznaniu 200 zł., na pomnik Mickiewicza w Wilnie 3.000 zł., na Macierz Szkolną w Gdańsku 600 zł., na ociemniałych 550 zł., na pomnik lotnikom w Toruniu 200 zł. osobno na L.O.P.P., na pomnik gen. Bema, na sprowadzenie zwłok generała Bema, na salkę muzealną Jego imienia, na uczczenie „Martyrologji Wrzesińskiej", na drzewko dla inwalidów, na drzewko dla żołnierzy i na poparcie przeróżnych drobnych społecznych poczynań, o które zwracają się różne stowarzyszenia wprost do garnizonowych formacji.

W tym samym prawdopodobnie stosunku przejawia się ofiarność Oficerów innnych Okręgów Korpusów na sprawy społeczne.

Społeczeństwo istotnie może być dumne z tak wysokiego stopnia uspołecznienia swej armji.

Zarząd T-wa Wiosek Kościuszkowskich
(—) Kazimierz Jeżewski.

UNIEWAŻNIA SIĘ NASTĘPUJĄCE ZAGUBIONE DOKUMENTA.

Starostwo Stołpeckie.

Żukowski Aleksander — Pozwolenie na prawo posiadania broni Nr. 231006/232 wyd. przez Starostwo Stołpeckie dnia 10/III. 1926 r.

Wojtkiewicz Bonifacy — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Lida rocz. 1899.

Borowik Jan — Legitymacja wyd. przez Naczelnika III rejonu pow. Stołpeckiego Nr. 2659.

Horon Mikołaj — Ks. wojsk. wyd przez P. K. U. Baranowicze.

Starostwo Nieświeskie.

Zakruty Mikołaj — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze Nr. 83/II dn. 30 IV. 1923 r.

Wołożycer Sara Bluma — Dowód osobisty wyd. przez Starostwo Nieświeskie dnia 11 VIII 1924 r. Nr. 570.

Żuk Izydor — Zaświadczenie stwierdzające miejsce zamieszkania w strefie nadgranicznej Nr. 615 wyd. dnia 6 XI. 1923 r. przez Starostwo Nieświeskie.

Bielinowicz Olgierd — 1) Pozwolenie na broń Nr. 185715 i 2) karta łowiecka Nr. 073397 wydanych przez Starostwo Nieświeskie na rok 1926 dn. 27/II. r. ub. L. 301.

Stasiewicz Aleksander — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze dn. 12/III. 1923 r. L. 405/II rocz. 1894.

Budkiewiczowa Pelagja — Dowód osobisty wyd. przez Starostwo Nieświeskie dnia 10 VI. 1925 r. Nr. 23.

Raicki Aleksander — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze dnia 24.III.23 r. L. 836/II.

Żuk Jan — Karta ewid. Nr. 4558, wyd. przez Kom. Przeglądową koni na pow. Nieświeski w r. 1924.

Rusak Aleksander — Karta ewidencyjna konia Nr. 3738.

Jasieńko Płaton — Karta ewidencyjna konia Nr. 4112.

Starostwo Nowogródzkie.

Mataskówna Zofja — Legitymacja wyd. przez Starostwo Wileńskie.

Jełowski Lejba-Izaak — Legitymacja wyd. przez Starostwo Nowogródzkie dn. 17/XI 1921 r. Nr. 1266.

Perzanowski Stanisław — Legitymacja wyd. przez Uniwersytet w Wilnie.

Oleszkiewicz Paweł — Legitymacja wyd. przez b. Naczelnika I rejonu pow. Nowogródzkiego Nr. 5445 dn. 19/XI. 1921 roku.

Woronko Szymon — Akt o sprzedaży ziemi przez Jana i Antoniego Wojniczów, sporządzonego przez notarjusza Tarasowa w Nowogródku, dnia 26/VIII. 1913 r.

Miksza Wincenty — Legitymacia wyd. przez b. Naczelnika I rejonu pow. Nowogródzkiego Nr. 3084, dn. 6/VI. 1921 roku.

Koszko Konstanty — Karta zaliczenia do nadliczbowych rekrutów wyd. przez P. K. U. w Słonimie, rocz. [illegible]

Koczerga Jan — 1) karta zalicze[illegible] liczbowych i 2) karta mob. wydanych przez P. K. U. Słonim, rocz. 1903.

Harelik Jan — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Słonim.

Starostwo Baranowickie.

Warenik Józef — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze Nr. 774/B. dnia 15/III.25 roku.

Wojsiewicz Jan — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze Nr. 114/II. dnia 19/IV.23 roku.

Wierciński Antoni — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze Nr. 715/II. dnia 1.X.24 roku.

Chomicz Teodor — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Słonim Nr. 275 dnia 10 XI 1922 roku.

Sokołowski Bolesław — Zaświadczenie Magistratu m. Baranowicz na prawo jazdy w r. 1926.

Sobko Florjan — Dowód osobisty wyd. przez Star. Baranowickie Nr. 6658 dn. 1/IV. 1925 r.

Siluta Józef — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Słonim Nr. 622 dn. 4/IV.23 r.

Kładkiewicz Helena — Legitymacja wyd. przez Starostwo Baranowickie z r. 1922.

Mikulicz Anna — Zaświadczenie na prawo jazdy na imię Czesława Mikulicza № 36.

Zarzycka Helena — Wyciąg z ksiąg ludności stałej wyd. przez Magistrat m. Staszewa.

Zalewski Stanisław — Legitymacja kolejowa.

Anańko Teodor — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze Nr. 27/II. dnia 5/IV,23 r.

Wichnowski Stefan — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze Nr. 161/13 dnia 8/VI.22 r.

Abramowicz Iser — 1) Dowód osobisty wydany przez Starostwo Baranowickie, 2) ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze Nr. 415/II dn. 29/I. 1924 r. i 3) metryka urodzenia wyd. przez rabina m. Baranowicz z r. 1924.

Cielechówiec Piotr — Zaświadczenie gm. Howeźniańskiej, powiatu Nieświeskiego i zaświadczenie gm. Dobromy-skiej na imię Kurleni Paraskowji.

Strychar Tadeusz — Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze Nr. 423/13 dn. 21.X.21 r.

Sciepura Antoni	1) Dowód osobisty wydany przez Starostwo Baranowickie i 2) pozwolenie na broń wyd. przez Star. Baranowickie.
Szyszkowski Jan	Karta ewidencyjna na konia wyd. przez Komisję przeglądową w r. 1926 Nr. 6943.
Saniuk Antoni	Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze Nr. 813/II. dnia 28/III.23 r.
[illegible]niuk Mikołaj	Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze Nr. 166/II. dnia 12.IV.23 r.
[illegible]rynczyk Jan	Zaświadczenie o przeniesieniu do ponadkontyngensow. wyd. przez P. K. U. Słonim dn. 16/IV. 1926 r.
Cywińska Janina	Zaświadcz. obywat. polsk. wyd. przez Star. Baranowickie.
Godycki Cwirko Otton	Legit. wyd. przez Starostwo Nieświeskie z r. 1921.
Draczan Józef	Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze Nr. 458/II dnia 21/IV.23 r.
Kulica Tadeusz	Dowód osobisty wyd. przez Star. Radomskie Nr. 438/214001 dn. 28/VI 23 r.
Frydrych Juljan	Karta ewid. Nr. 5126 z roku 1924, wyd. przez Kom. Przeglądową w Mołczadzi.
Kalita Jan	Karta ewid. na konia № 2460.

Starostwo Słonimskie.

Bułyga Grzegorz	1) Świadectwo pochodzenia 17/VIII. 1926 r., L. 566 i 2) zaświadczenie z dn. 22/VII. 1921 r. L. 438 w. przez Urz. gm. Derewna.
Stolarczuk Mikołaj	1) karta mob. wyd. przez P.K.U. Słonim z dn. 20/VIII.26 r. L. 1156, 2) wyciąg z prow. ksiąg ludn. wyd. przez Urząd gminy Szydłowickiej z dn. 9/VII.22 r. L. 1848 i zaświadczenie wzoru Nr. 12 do § 142 Rozp. Wyk. do Ust. o pow. ob. sł. wojsk. rocz. 1903.
Żylińska Zinaida	Dowód osobisty wyd. przez Starostwo Słonimskie dn. 19/XI. 1924 r. Nr. 4716 serja A Nr. 169219 wz. 1.
Wasilewski Mateusz	1) Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Słonim z dn. 31/VIII.23 r. L. 194 i 2) karta mob. wyd. przez P.K.U. Słonim, rocz. 1890.
Piwoński Szczepan	Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Lida L. 2631, rocz. 1898.
Wiernik Izrael	Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Słonim dnia 18/VIII 23 roku, L. 33, rocz. 1884.

Starostwo Lidzkie.

Arciszewski Józef	Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Lida.
Karol Michał	Karta mob. wyd. w Lidzie dn. 3/XII.26 r.
Kuczyński Michał	Karta mob. wyd. w Lidzie dn. 3/XII.26 r.
Baranowski Władysław	Karta mob. wyd. w Lidzie dn. 3/XII.26 r.
Olechnowiczowa Anna	Legit. urzędniicza Nr. 7413 wyd. przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego w Białymstoku.
Rozmysło Jan	Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Lida.
Boroński Józef	1) Tymczasowe zaświadczenie o zwolnieniu z wojska wyst. przez P. K. U. Lida, 2) kartę mob. wyst. przez D. O. K. Lublin na imię Józefa Borońskiego, urzędnika wojsk. XI rangi, 3) Certyfikat przynależności wyst. przez Magistrat Stara Sól, woj. Lwowskie, 4) różne dokumenty osobiste.

Starostwo Wołożyńskie.

Siewruk Jan	Zaświadczenie o zaliczeniu do ponadkontyngesowych rekrutów wyd. przez P. K. U. Mołodeczno dn. 27/IV.26 r. Nr. 871.
Gabruś Józef	Ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Lida rocz. 1899.

Odwołanie

Odwołuje się zagubienie ks. wojsk. wyd. przez P. K. U. Baranowicze na imię Szymona Koktysza, gdyż takowa została odnaleziona.

Odwołuje się zagubienie ks. wojskowej na imię Mioduszewskiego Konstantego.

Zagubienie rewolweru.

Starostwo Nowogródzkie.

Zawiadamia się, że K. Baranowiczowi zaginął rewolwer syst. „Mauser" Nr. 372977 cal. 7.65.

Zagubienie pieczęci.

Starostwo Baranowickie.

Zawiadamia się, że Saniukowi Mitrofanowi zginęła pieczęć „Sołtys wsi Baranowicz, gm. Nowomyskiej".

Druk. Państwowa w Wilnie. № 5464. 6.IV.27. 240.